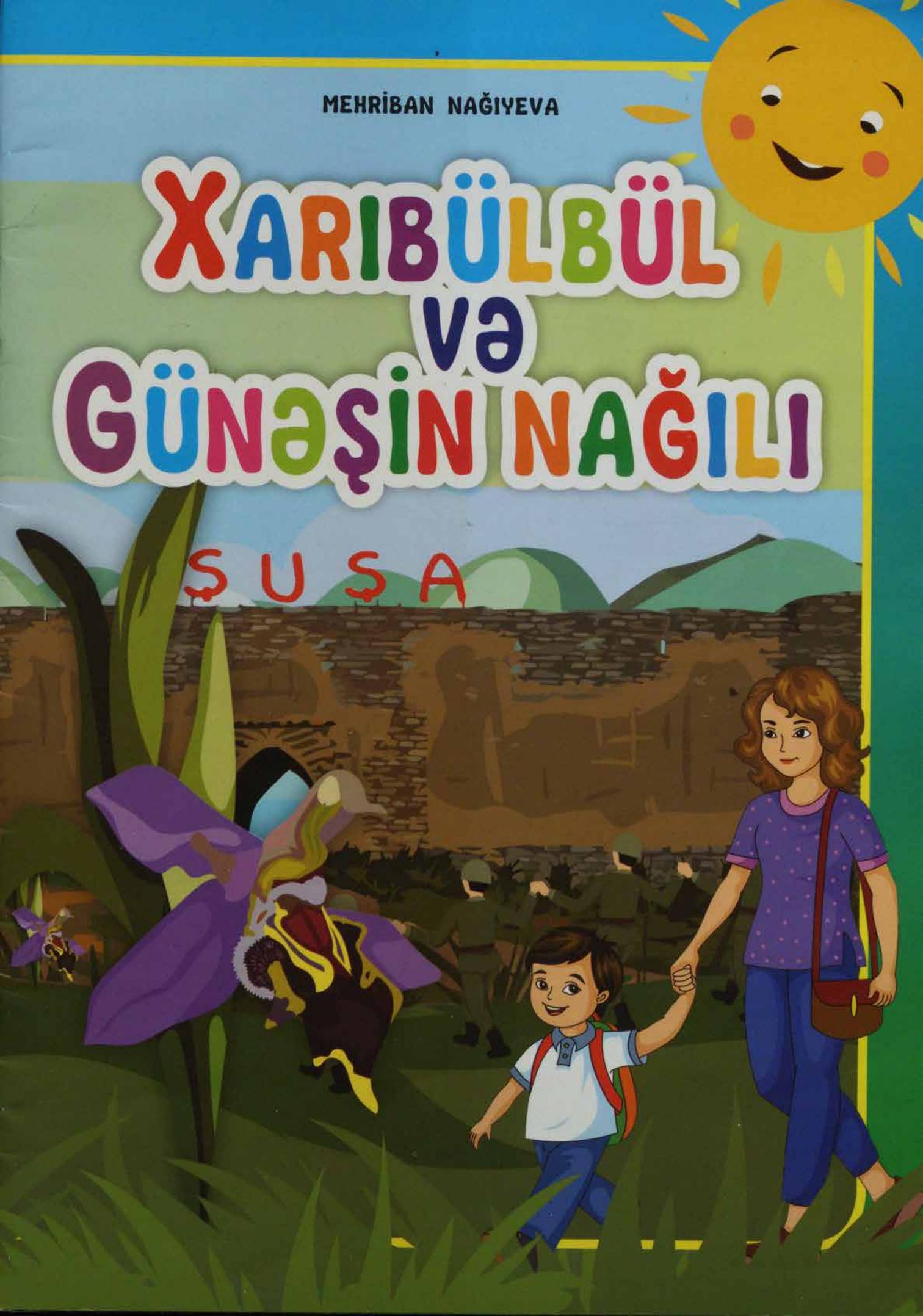

MEHRİBAN NAĞİYEVA

XARIBÜLBÜL və GÜNƏŞİN NAĞILI

SUSA

Mehriban Nağıyeva

XARIBÜLBÜL və GÜNƏŞİN NAĞILI

fon-d

MƏCBURİ NÜSXƏ

№ _____

F. Köçərli adına
Respublika Uşaq
KİTABXANASI

№ IV. № 116395

MÜNDƏRİCAT

Xarıbülbül və
Günəşin nağılı

4

Xeyirxah
Tomı

14

Ətirli
dağ

24

Pişik və
qurbağa

32

Kirpinin
nağılı

38

XARIBÜLBÜL VƏ GÜNƏŞİN NAĞILI

Günəş hər gün olduğu kimi, yenə bu səhər də Qarabağın ucsuz-bucaqsız düzlərində Xaribülbülü axtarırdı... Onun əsrarəngiz ətri, gözəl ləçəkləri üçün elə darıxmışdı ki...

O, illərdi axtarırdı, amma tapa bilmirdi. Heç ətri də duyulmurdu... Görünür, öz doğmalarını itirəndən bəri bu gözəl çiçək qeybə çəkilmişdi...

Səhər Günəş yuxudan oyandı. Buludların arxasından saralmış, qızılı-sarı rəngə bürünmüş təbiətə nəzər yetirdi. Elə bu vaxt çox güclü bir partlayış baş verdi. Diksindi Günəş. Gözlərini yumdu və sonra qorxa-qorxa səs gələn tərəfə baxdı... Qarabağ qatı dumana bürünmüşdü. Bir az aşağı əyildi. Gördüyü mənzərə Günəşi çox kədərləndirdi. Yerdə qızgın döyüş gedirdi. Düşmənlər bu torpaqları işğal eləməyə çalışırdılar. Hər tərəfi dağdır, insanları və bütün canlıları məhv edirdilər. Çoxlu şəhid gördü Günəş. "Ah" dedi yana-yana, "ah" dedi... Qara buludun arxasında gizləndi... Çox uzaqlara, lap uzaqlara getmək istədi. Amma bacarmadı. Fikirləşdi ki, gedərsə, hər yer qaranlığa bürünər, yağış yağar. Torpaqların azadlığı uğrunda döyüşən əsgərlər çətinlik çəkər, ayaqları palçıq olar. Palçıqda yerimək çətin idi axı...

Günəş buludun arxasında gizlənmişdi. Gözlərini yummuşdu ki, düşmənlərin vəhşiliklərini görməsin. Bulud özünü saxlaya bilmədi, yerdəki ah-naləni görüb acı-acı ağlamağa başladı...

S U S A

Günəş tez buludun arxasından çıxıb dedi:

- Ağlama, ağlama... Əsgərlərin ayağı palçıq olar.

Bulud göz yaşlarını silib:

- Necə ağlamayım? Bax gör yerdə nələr baş verir?

Müharibə başlayıb, insanlar ölür... Özü də gör necə!

Sən ki bunu görürsən. Mən buna necə dözüm?!

- Özünü birtəhər topla. Sən ağlasan, yağış yağacaq, düşməyə fürsət verəcəksən. Çəkilmən hər yeri qurudacam. Qoy azadlıq uğrunda döyüşənlər qələbə qazansın...

Bulud çəkilib dedi:

- Doğru deyirsən, yağış yağdırsam, əsgərlərin işi çətinləşəcək.

Günəş aşağı baxdı... Sevincindən bilmədi, nə etsin... Düşmənin əlində olan torpaqların xeyli hissəsi azad edilmişdi.

Qalib əsgərlər zirvələrə Azərbaycan bayrağını sancmışdılar. Günəş əsgərlərimizin sevincindən bir az da ruhlanır, daha da parlayaraq ətrafa nur saçırdı. Onun sevincinin həddi-hüdudu yox idi.

Qaranlıq yavaş-yavaş düşürdü. Amma döyüş hələ də davam edirdi. Düşmən torpaqlarımızdan getmək istəmirdi. Günəş çox nigaran halda iqamətgahına yollandı. Səhər sübhədən yenidən gələcəkdi...

Amma gecə döyüş səngimədi. Səhərə qədər yer, göy partlayış səmindən titrədi. Çox nigaran bir gecə keçirdi Günəş... Səbirsizliklə səhərin gəlməyini gözlədi.

Səhər tezdən qalxdı... Cəld al şafəqlərini döyüş meydanına ələməyə başladı... Elə bu zaman gözəl bir mənzərə gördü Günəş - bütün zirvələrdə Azərbaycan bayrağı dalğalanırdı. İgid əsgərlər Qarabağın ürəyinə - Şuşaya çatmışdılar. Şuşa qalasının ətrafında nə qədər

Azərbaycan əsgəri vardı... Günəş bütün qəlbi ilə bu döyüşçüləri oxşadı, sevdi. Çünki öz həlal torpaqları, yurd-yuvaları uğrunda döyüşə atılmışdılar. Günəş yaxşı bilirdi ki, Qarabağ bu əsgərlərin Vətənidir. O vaxtdan şahid idi. 30 il öncə düşmənlər Qarabağı işğal edən zaman Günəş hər şeyi öz gözləri ilə görmüşdü. Onda çox ağlamışdı. Düş-

S U S A

mənlər bu torpaqlarda yaşayan bir milyon insanı öz evindən, yurd-yuvalarından qovmuşdu. İndi isə hər şey dəyişib. Yenilməz Azərbaycan ordusu Şuşanın qala qapısına çatıb. Düşmən məhv olub, bitib, tükənib...

Günəşin sevincinin həddi-hüdudu yox idi... O elə hey bütün nurunu Şuşa dağlarına ələyirdi. Lakin Şuşanın üzəri hələ də dumanlı idi. Düşmən bütün qüvvəsini bu alınmaz qalada cəmləşdirmişdi. Ancaq onlar unutmuşdular ki, nə qədər silahın olsa da, bu diyar öz övladlarına qucaq açacaq, işğalçıları uzaqlaşdıracaq.

Günəş gözlərinə inanmadı. Azərbaycanın mərd oğulları sürünə-sürünə Şuşanın ətrafındakı qayalıqlara dırmaşırdı. Qayalar o qədər dik, sıldırım idi ki, buradan ancaq uçaraq qalxmaq olardı. Əsgərlər silahlarını aşağıda qoymuşdular. Düşmənlə əlbəyaxa döyüşə girəcəkdilər. Günəşin ürəyi titrəyirdi, əlləri əsirdi... O, səmədan həyəcanla baxırdı...

Erməni işğalçıları xəbərsiz idi. Onların ağıllarına belə gəlmirdi ki, Şuşa öz övladlarını qapıdan deyil, qayalıqlardan qəbul edəcək. Əsgərlər düşmənləri qəfil yaxaladılar. Başlarını itirən ermənilər itki verərək qaçmağa başladılar.

Günəşin qəhqəhəsi hər yeri bürüdü... Bulud qəhqəhə səmindən diksinib Günəşin yanına gəldi. Onu sevinclə öpüb qucaqladı... İgidlər isə artıq Azərbaycan bayrağını Şuşaya sancmışdılar.

Növbəti gün Günəş sevinə-sevinə özünü Qarabağın səmasına yetirdi. Yenə gözəl bir gün başlayırdı. Xarıbülbüllə görüşəcəkdilər... Xarıbülbülü axtarmağa başladı... Axı Xarıbülbül tək Şuşada bitirdi. Bu əsrarəngiz gülün vətəni Şuşa idi...

Günəş aşağıya baxa-baxa hərdən qələbəni qeyd edən əsgərlərə baxır, fərəhlənirdi. O əmin idi ki, axtardığını tapacaq.

Elə bu vaxt Günəşin gözləri dağda çiçək dərən əsgərlərə sataşdı. "Aha, tapdım", - dedi Günəş. Gü-lün ətri hər tərəfi bürümüşdü... Günəş Xarıbülüllə görüşdü. Şəfəqləri ilə onun ləçəklərini sığalladı. Xarıbülül bir anda cana gəldi. Gözəl ətrini hər tərəfə səpələdi...

Günəş Xarıbülülə dedi:

- 30 ildir, səni bu dağlarda çox axtardım. Har-daydın?

Xarıbülül ah çəkdi:

- Gizlənmişdim, düşmənlərin əlindən gizlənmiş-dim. Axı bu dağların, bu torpaqların əsl sahiblərini düşmənlər qovmuşdu. Mən də sahibimi gözləyir-dim. Onları hər il gözlədim. Özümə söz vermişdim, şuşalılar gəlməyincə görünməyəcəm.

- Daha azadsan, Xarıbülbül, doğmalarına qovuşdun, bu yerlərin əsl sahibləri olan şuşalılar da gəlib bax...

- Elə ona görə açmışam da... Bu səhər o qədər ağlamışam... Sevincdən ağlamışam...

Günəş Xarıbülbülü tapdığına görə elə xoşbəxt olmuşdu ki, səmədə elə hey gülümsəyirdi. Şuşanın dağlarında xarıbülbüllər sanki qələbəni qeyd edirmiş kimi, baş-başa verib açmışdılar.

Ş U Ş A

Xeyirxah Tomi

Tamerlan anası ilə məktəbə tələsirdi. Dərsin başlanmasına lap az qalmışdı. Elə bu vaxt onlar yolun tən ortasında çapalayan bir pişik balası gördülər. Tez ona yaxınlaşdılar.

Ana pişiyi əlinə götürdü:

- Vay, vay, niyə bu günə düşmüşən?

Bala pişiyin hər yerinə qurumuş çör-çöp yapışmışdı. Gözlərini yara basmışdı. Diqqətlə baxanda heç gözə oxşamırdı. Tamerlan ağlamsındı:

- Ana, gəl aparaq evimizə!

- Yox, yox, həkimə aparmaq lazımdı. Qoy səni məktəbə qoyum...

Pişik balası qımıldanmırdı.

- Bəlkə də, necə gündür acdır, - deyə Tamerlan dilləndi. O ağlamsınaraq: - Ana, nə olar, bu pişiyi evimizə aparaq, mənim heç pişiyim yoxdu! Həm də onun evi yoxdu, bizimlə yaşayar, bir evi olar.

- Hə, əlbəttə, bala pişiyi köməksiz qoymaq olmaz. Amma ilk olaraq həkimə göstərək, hər şey yolunda olsa, evimizə apararıq.

Anası Tamerlanı məktəbə qoydu. Cəld bir taksini çağıraraq pişik balasını baytara apardı. Cavan bir xanım heyvanlara çox nəvazişlə qayğı göstərirdi. O, Tamerlanın anasını da mehribanlıqla qarşıladı. Pişik balasını cəld onun əlindən alıb dedi:

- Yəqin, küçədən tapmışsınız... Yazıq... Çör-çöpə bax, yapışıb tüklərinə...

- Siz gözlərinə dərman yazın, aparıb evdə yuyunduraram. Həkim gülümsündü:

- Nə yaxşı sizin kimi xeyirxah insanlar var!

Bala pişik həkimin qucağında vurnuxurdu. Həkim onu müayinə etməyə apardı. Tamerlanın anası çox gözlədi. Öz-özünə düşündü: "Görəsən, sağalacaqmı, başqa problemləri olmayacaq?! Tamerlan indi səbirsizliklə onu gözləyir".

Bu gün uşaqların sevimlisi Tomi dərs zamanı çox kədərli görünürdü. Əvvəlki şən, zarafatçı Tomidən əsər-ələmət qalmamışdı. Zeynəb müəllimə onu heç vaxt belə qəmli görməmişdi. Odur ki özünü saxlaya bilməyib dedi:

- Tamerlan, nə olub sənə, xəstələnmişən?

Tamerlan ehməlcə ayağa qalxdı:

- Yox, müəllimə, xəstə deyiləm.

- Bəs nə olub?

Tamerlan qəhərlənə-qəhərlənə:

- Bayaq məktəbə gələndə bala pişik gördüm. Gözləri yara, bədəni çör-çöp idi. Anam onu xəstəxanaya apardı. Görəsən, sağalacaq?

Zeynəb müəllimə gülümsəyərək dedi:

- Əlbəttə, sağalacaq. Pişik sənə kimi xeyirxaha rast gəlibsə, necə sağalmaya bilər.

Həmin gün Zeynəb müəllimə Tamerlanın və anasının xeyirxahlığından uşaqlara da danışdı. O dedi ki, heyvanlar təbiətin ayrılmaz hissəsidir. Onlar da bizim kimi canlıdır. Hər birimiz onları qorumalıyıq.

Artıq dərs qurtarmışdı. Tamerlan evə tələsirdi. Çantasını tez götürüb məktəbin qapısına qaçdı ki, bəlkə, anası bala pişikle gəlib onu gözləyir. Ancaq gördü ki, atası qapıda dayanıb.

- Ata, ata, bala pişiyi gördün?

- Yox, işdən gəlirəm. Hansı pişikdən danışırısan?

- Neçə saatdı, xəbərsizəm ondan. Görəsən, sağaldımı?

Tomı səhərki əhvalatı atasına danışdı. Atası dedi:

- Darıxma, Tomı, indi evə gedib öyrənərik.

Tomı cəld hoppanıb maşına mindi. Ata maşını işə saldı və onlar evə tərəf yollandılar. Tomı bir yerdə qərar tutmurdu. Səhər gördüyü mənzərə gözünün önündən getmirdi. "Yazıq bala pişik. Görəsən, pişiyin anası yoxdu? Bəlkə, günlərdi dilinə yemək, su dəymir?" Bu sualları düşünə-düşünə bir də gördü ki, evə çatıblar. Tomı maşından elə sürətlə düşdü ki... Bir anda özünü evə atdı.

O evə girəndə anası işarə elədi ki, sakit ol, pişik yatır. Tomı barmaqlarının ucunda yeriyərək sakitcə bala pişiyə yaxınlaşdı. Bala pişik divanda yatırdı. Səhərki halından əsər-əlamət yox idi. Pıçıltı ilə:

- Ana, bala pişiyi çimizdirdin?

- Həə, gələn kimi.

- Yemək yedi?

- Hə, elə ac idi ki... Bir az süd içdi, sonra da yemək yedi.

Tomının sevincinin həddi-hüdudu yox idi. Gah sevinclə anasına, gah da divanda xumarlana-xumarlana yatan pişiyə baxırdı. Tomı anasın qucaqlayıb çoxlu öpdü. Anası dedi:

- Narahət olma, həkim dərman yazıb, 3-4 günə gözləri də sağalacaq.

- Doğrudan?

- Bəs nə, Tomı, elə tez sağalacaq ki...

Günlər bir-birini əvəz etdikcə bala pişik də yavaş-yavaş sağalırdı. Artıq gözlərindəki yaralardan əsər-əlamət qalmamışdı. Pişik də Tomını çox sevməyə başlamışdı. Ona elə öyrəşmişdi ki, Tomı dərstdə olanda sanki onun yolunu gözləyirmiş kimi, uzanıb qapıya baxırdı.

Bala pişiyə ad da qoymuşdu Tomı. O qədər ora-bura tullanırdı ki, Şimşək adı vermişdi ona.

Şimşək çox xoşbəxt bir pişik olmuşdu.

Onunla Tomının günləri şən keçirdi. Gah qaçdı-tutdu oynayır, gah da ağaca dırmaşırdılar. Şimşək çox vaxt elə yüksəkliyə qalxırdı ki, düşə bilmirdi. Miyoldaya-miyoldaya sanki Tomidən yardım istəyirdi. Tomı gülməkdən uğunub gedirdi. Köməyə Tomının atası gəlirdi. Hündür nərdivanı ağaca söykəyib qalxır və pişiyi aşağı düşürdü. Tomı dostlarına Şimşəyin şıltaq hərəkətlərindən danışmaqdan zövq alırdı... Onun sayəsində digər uşaqlar da heyvansevər olmuşdular.

Tomı anasına deyirdi ki, heç bilməzdim, heyvan insana bu qədər öyrəşər. Necə oldu ki, biz onunla yaxşı dost olduq. Anası cavab verirdi ki, o sənənin mərhəmətin sayəsində sənə etibar etdi, öyrəşdi, sənəni seydi.

Ətirli dağ

Biri var idi, biri yox idi. Balaca bir qız var idi. Bu qızın adı Banu idi. Banugilin evləri dağ döşündə yerləşirdi. Lap yaxınlıqda isə elə hündür dağ var idi ki, Banu bu dağın adını Ətirli dağ qoymuşdu. Həqiqətən, bu dağda bir-birindən gözəl, ətirli çiçəklər bitirdi. Dağı çiçəklər elə bəzəyirdi ki, sanki ora xalça sərİblər. Çiçəklərin gözəl ətri ətrafı bürüyürdü. Hər cür çiçəklər, otlar vardı bu dağda.

Banu hər səhər bu dağa qaçar, çiçəklərdən yığıb çələng hörərdi. Vaxtının çoxunu burada keçirərdi. Nədənsə bütün quşlar da bu dağa getmək istəyirdi. Hətta Banugilin qazları da hər səhər bu dağa qalxar, ətirli otlardan yeyər, rahatlanırdılar. Banuya elə gəlirdi ki, qazlar bu dağın otlarından yedikləri üçün belə gözəlləşmişdilər...

Ancaq Banunun anası ona tapşırmışdı, qazlara göz-qu-laq olsun. Bəzən qazlar çox uzaqlara gedirdi. Onda Banu həyəcanlanır, tez qaçıb qazları qaytarırdı... Elə uzağa gedirdilər ki, Banu oralara heç vaxt getməmişdi. Oralar təhlükəli ola bilərdi.

Bir gün Banu gördü ki, qazlar dağın arxasına keçib, görünmürlər. Tez qaça-qaça onları axtarmağa getdi. Qazların yanına çatar-çatmaz nə görsə yaxşıdı? Ana qaz ilanla dalaşır, bala qazlar isə analarının arxasına sığınib ucadan

qaqqıldaşırlar. Banu cəld yerdən yekə bir daş götürdü. İlan tərəf atdı. İlan sürətlə sürünüb gözdən itdi. Qazlar sevinclə Banunun yanına qaçdılar. Onlar sanki sevinir, xilas olduqları üçün Banuya təşəkkür edirdilər...

Banu məhribancasına qazlara deyirdi:

- Axı sizə demişdim, uzaqlara getməyin! Baaax sözə qu-laq asmayanda belə olur...

Banu bala qazlardan birini qucağına aldı. Qanadını sığalayib oxşadı. Bala qaz sevinc içində idi. O da başı ilə Banunun yanağına toxunub onu sığallamaq istəyirdi...

Günlərin bir günü yenə Banu Ətirli dağa qalxmışdı. Gül toplayan zaman qazların ucadan qaqqıltısını eşitdi. Tez onların yanına qaçdı. Bu dəfə qazlara tülkü hücum etmişdi. Banu tülkünü görüb qorxusundan bərk qışqırdı. Tülkü qazı ağzından buraxıb üz qoydu qaçmağa... Tülkünün yerə atdığı qaz qanadını salladı...

- Vay, vay, yanasan, tülkü, qazımın qanadını qırdın.

Banu çox kədərləndi. Qazı qucağına aldı. Evə gətirdi.

- Ay ana, tülkü qazımın qanadını sındırıb, deyəsən.

Ana:

- Vay, vay! - deyərək qazın qanadına diqqətlə baxdı və dedi:

- Azacıq əzilib, narahət olma, Banu. Bir-iki günə keçər.

Banu çox sevindi. Anasına dedi:

- Anacan, qazların başına gündə bir iş gəlir. Daha buraxmayacam onları. Kömək elə, bağa salaq. Qoy hasarın içində

qalsınlar. Onsuz da bağımız böyükdü, həm də ot çoxdu, qazlar nə qədər istəsə, yeyər...

Ana razılaşdı. Banu qazları "kış-kış", - deyə-deyə bağa apardı. İçəri salıb qapını bağladı. Onları daha Ətirli dağa buraxmadı. Amma özü tez-tez dağa qalxır, gözəl çiçəklərdən dəstə bağlayırdı...

Bir gün Banu yenə Ətirli dağa qalxmışdı. Həmişəki kimi, çiçəkləri dərib yenə saçlarına çələng hərəcəkdi... Birdən onun gözləri bağdakı qazlara sataşdı. Qazlar bağın qapısına yığışib həsrətlə Banuya baxırdılar. Elə həsrətlə baxırdılar ki, sanki dilləri olsaydı, "aç, tez aç qapını, biz də Ətirli dağa qalxaq", - deyərdilər. Axı bu dağ, həqiqətən, gözəl idi. Hətta Banugilin bağından da.

Banunun ürəyi dözmədi, qaça-qaça bağa getdi. Bağın qapısını açdı. Qazlar sevinə-sevinə Ətirli dağa qaçdılar. Banu qərara gəldi ki, onları bağda bağlı saxlamaqdansa, Ətirli dağa aparsın, oranın gözəlliklərindən qazları məhrum etməsin. Eybi

yox, gözlərini onlardan ayırmaz. Təki sevimli qazları kədərlənməsinlər. Qazlar elə xoşbəxt görünürdülər ki... Axı Ətirli dağ üçün çox darıxmışdılar...

Pişik və qurbağa

Bir gün Buluş bərk acımuşdı. Ora-bura baxıb yeməyə bir şey axtarırdı. Elə bu vaxt gözü qurbağaya sataşdı. Tullana-tullana harasa gedirdi. Cəld hōppanıb qurbağanın qabağını kəsdi:

- Miyo, miyo, acımuşam, səni yeyəcəm!

Qurbağa qorxudan tir-tir əssə də, özünü o yerə qoymayıb dedi:

- Deyəsən, məni siçanla səhv salırsan!

- Ay yazıq, mən səni yaxşı tanıyıram, sən qurbağasan.
- Elə isə mənim qabağımı niyə kəsmisən?! Mən ki siçan deyiləm, yeyəsən. Axı mən qur-qur qurbağayam.
- Bu dəqiqə elə acam ki, mənim üçün fərqi yoxdu, ya sən, ya siçan.

Qurbağa gördü ki, Buluş onu həqiqətən yemək istəyir. Tez ətrafa göz gəzdirdi. Gözünə yaxınlıqdakı böyük kaktus gülü dəydi. Cəld tullanıb özünü onun budaqları altına saldı. Balaca olduğu üçün kaktusun tikanları ona batmadı.

Buluş isə ha əlini uzatdısa da, tikanlar ona imkan vermədi. O, bərk hırslandı.

- Tez ol, çıx, - deyib qışqırdı.

Qurbağa qəhqəhə çəkdi:

- Qur, qur, qur.

Get özünə tələ qur.

Buluş bir az da əsəbiləşdi. Axı yeməyini əldən buraxmışdı. Burnunu kaktusun dibinə soxub qurbağanı ağızı ilə tutmaq istədi. Tikanlar onun üz-gözünə batdı. Yenidən qurbağanı tutmağa cəhd edərkən bu dəfə tikanlar ayağına batdı. Çığırtısı ərsə qalxdı. Ufuldaya-ufuldaya oradan uzaqlaşdı...

Kirpinin nağılı

Kirpi kədərli halda meşədə gəzirdi. Ağaclar saralıb solmuş, meşə qızılı rəngə boyanmışdı. Kirpini kədərləndirən də elə bu idi. Ağaclar da çox kədərli görünürdü. Kirpi mızıldandı:

- Niyə saralırsız, niyə solursuz, ağaclar?

Ağaclardan biri:

- Görmürsən, payız gəlib, qapıda durub?! O gələndə biz saralıyıq, soluruq. Günəş də görünmür. Qaçıb gedib uzaqlara, ay axmaq kirpi.

Kirpi qəzəbləndi:

- Mənə axmaq deməsəydin, günəşdən xahiş edərdim, çoxlu işıq səpərdi, sən də saralıb solmazdın. Amma mənə axmaq dedin, elə saral, elə sol!

Kədərli ağac qəmgin-qəmgin gülümsədi:

- Çox hirsliyəm, sən mənə fikir vermə. Axı gündən saralıb soluram. Mən də bu vəziyyətdən məmnun deyiləm. Bu hirsli vaxtımda yersiz sual verdiyin üçün sənə axmaq dedim. Bağışla, xətrinə dəydim.

Ağacın belə deməyi kirpinin xoşuna gəldi. Bir az fikirləşib göyə baxdı. Var gücü ilə qışqırdı:

- Ehey, günəş, eşidirsən məni? Meşə saralıb solub, ağaclar rəngini gör necə dəyişib? Hardasan? Ehey... Günəş, şəfaqlərini meşəyə göndər.

Günəş buludların arxasından çıxıb xəfif-xəfif gülümsədi:

- Payız gəlib. Artıq mən başqa ölkələrə gedirəm. İndi orda çox lazımam.

Kirpi ağlamsındı:

- Getmə də, nə olar, getmə! Gör necə saralıb yarpaqlar.

- Yox, getməliyəm. Orda həyat verməliyəm meşələrə, çəmənlərə, bağlara. Axı orda mənə gözləyirlər.

Kirpi hər şeyi başa düşdü. O anladı ki, payız fəslə gəlib. Hər fəslin öz qayda-qanunu var. Ağaclar yarpaqlarını tökməli, qış yuxusuna getməlidir. Əks halda soyuq hava, yağan yağış onları üşüdür, qurudar. Bu cür düşündü-düşünə özünə yuva axtarmağa başladı ki, payızı, qışı rahat yola versin.

Müəllif:

Mehriban Nağıyeva

(əlaqə nömrə: 055 841 04 91)

Redaktor və korrektor:

Sevinc Qənbərova

Dizayner və səhifələyici:

Cəmilə Əsgərli

Rəssam:

Mərziyə Şövkət

© "Bakı Uşaq Nəşriyyatı", 2021

Bakı şəhəri, Sabunçu rayonu, Bakıxanov qəs.,

Eldar Xəlilov küç. 12

Tel.: (+994 12) 428 07 47

Mob.: (+994 51) 309 55 77

bakiushaqneshriyyati@gmail.com

2.50 ₼

